

שיחות הר"ן קל"ה

נכלל באור אותה המדרגה שמתבונן בה עד שמרגיש עצמו מרכבה לקדושה הזאת.

ובכל יחוד ישנן הרבה מדרגות, יש מדרגה של התקשרות, שזה עדיין לא נקרא בשם יחוד כלל, יש שמסתכלים בספרי הכוונות חושבים על האותיות, זה מאיר להם קצת, וזוהי גם מחשבה קדושה אבל זה לא נקרא יחוד, דכונה זהו לכל הפחות אם כוון את לבו, היינו שבא לבחי' בריאה, 'נורא בגחלתא', שהלב התעורר. וגם כשיש התעוררות אש בלב, זה עדיין לא יחוד שלם, אלא 'כונה', וכל כונה הוא בחי' עולם הבריאה כשהלב מרגיש, אם סתם מסתכל על אותיות השמות, סתם בלי אש, בלי התקשרות וקדושה ודביקות, אי"ז נקרא כונה כלל, זה לימוד, ובעת התפילה אינו זמן ללימוד כלל. כי תפילה הוא זמן של דביקות. והמכונים באמת, אפי' במדרגה הפשוטה, ההתחלה בזה הוא כשיש בלבו אש, בחי' 'נורא בגחלתא', והיחוד הוא יותר מזה, שהוא כ"כ נכלל בכונה שהוא והכוונה נעשים אחד.

המציאות הוא שהאדם חושב כל הזמן על עצמו, יש לו כל מיני מחשבות בעוה"ז, כשאדם חכם באמת היינו שהוא מתאחד כ"כ עם החכמה ושוכח מהכל. כמובא באריכות בפרי הארץ פ'

דיבר עם איש אחד שהיה רחוק מהשם יתברך מאד ואמר לו שירגיל עצמו להתאנה על עניינו ואמר אז התורה יש הכל שנעשה על הארץ וכו' (בסימן ק"ט חלק ראשון) שמבאר שם שעל ידי אנה שמתאנה לשוב אליו יתברך נפסקין מחבל הטומאה ונתקשרין לחבל דקדושה וכן אמר אחר כך עוד כמה תורות על אנה שהיא יקרה מאד.

כלל הדברים שרבינו האריז"ל גילה לנו את העולמות העליונים, והחכם האמת יודע שכל הגילויים כולם הם הכל בסוד אדם אחד, כי באמת אין למעלה שום גוף ושום אותיות, אלא שרבינו האריז"ל גילה הרבה בחינות בסוד פרצוף האדם. ומעם הדבר מובא בספרי חסידות, כי כל אור רוחני אין לנו בו שום השגה, וכל מה שכן מושג לנו הוא ע"י מה שנצטיירים הדבר במשל בסוד פרצוף אדם, וכל זה כדי שהאדם התחתון יעשה עצמו מרכבה לכל מדרגה ומדרגה וימשיך על עצמו אור אלקות בכל מדרגה.

כשהאדם מתבונן באיזו דרגה שמוכא בדברי רבינו אריז"ל, ומתבונן בפנימיות הענין כמו שגילו הבעש"ט ותלמידיו הק', בזה הוא זוכה להעשות מרכבה לכך, היינו שהוא כ"כ

קדושים שיש אנשים שחושבים על עצמן, יש לי גן עדן או גהנום, לא למדתי מספיק, כל הזמן המח שלו תפוס במצב שלו בעבודת ה', הגם שזה גם מחשבה טובה שחושב על התכלית ולא מחשבות בטלים, אבל אדם כזה אינו חכם.

כי החכם באמת, חושב כ"כ על הקב"ה ועל אלקות ועל התורה"ק, אין לו זמן כ"כ לחשוב על עצמו, נכון שמפעם לפעם צריך חשבון הנפש, אבל עיקר מחשבותיו לא יהיו כגון 'מה יהיה איתי', דהחכם באמת לא חושב על עצמו, אלא על השי"ת, לכן נקרא חכם, כי כ"כ מתאחד עם אלקות והתורה, שיכול לחשוב מאלקות, וממילא נכלל בזה.

וזה נקרא יחוד, שמיחד איזה שם של יחודו ית', וכ"כ חושב על אותיות אלו, כ"כ מרגיש אור הענין הזה. עד שיוצא מטבע עצמו ויש לו עונג כ"כ ממצאות מחשבות קדושות אלו, ושוכח מכל המציאות, ונתבטל לגמרי לגבי אורות אלו, זה נקרא יחוד, כי נתאווה הקב"ה שיהיה לו ית' דירה בתחתונים, שנחיה בעדן, ע"י הגן באים לעדן, ע"י התבוננות מרגישים עונג אלקי שיש בתורה"ק, הצדיקים שזכו לכך יש להם חיים כפולים, למעלה ולמטה.

וזה הענין אינו רק בדברי רבינו אריז"ל, אלא גם בתורת רבינו ז"ל בלקו"מ, כשאדם מתבונן בדבריו הק' באמת, עד שהוא נכלל וחי את הדברים, זהו בחי' חכמה. והוא בחי' ראייה, כי א"א להגיע למדרגה בלי ראייה, שמיעה זה מרחוק ולא נותן עונג הפנימי של הנפש, וכל זמן שאין אדם בא לחכמה ועונג דקדושה, אזי ח"ו

הגוף מתגבר לבקש עונג גשמי. כי המציאות היא שהנפש מקושר רק לעונג, אם הוא מדמה דבר שאינו עונג אמיתי אינו תופס את כל מציאות האדם, ונשאר בנפש מקום לחשוב עוד דבר, רק כשהמח המדמה תופס דבר אמיתי שיש בו עונג, זה תופס אותו לגמרי ולא יכול לחשוב על ענין אחר. ממילא כשאדם חושב באלקות, ומוצא העונג שבזה, זה תופס כל המציאות שלו, ואז מתקיים שיש להשי"ת דירה בתחתונים, כי ממשיך אור אלקי למטה במציאות שלו, ויש בזה מדרגת החכמה ודרגת הכתר. חכמה שעולה למעלה, וכתר חיבור למעלה ולמטה.

הכלל שמציאות כל ענין היחודים הוא ליחד קוב"ה ושכינתיה, שורש האדם שהוא נפרד, שרשו ממצאות הנק' שבועלמות עליונים, בחי' שמות אלקים ואדנ"י, כל בחי' פירוד בהשתלשלות הוא מה שאתה מרגיש עצמך נפרד, כרגע שאתה מקשר מציאות הפירוד לאחדות, זה גם יחוד. כשאתה מתבונן באיזה שם ומייחד עתיק ונוק' או אריך ונוק', ומתבונן באיזה כונה מכוונות אריז"ל, בזה אתה מאחד העולמות התחתונים בעולמות עליונים, וכל זה הוא דביקות. וזה לא דביקות אחת, אלא כל מדרגה ומדרגה זה מין דביקות אחר. והקב"ה קורא לנו בכמה שמות: אח ואחות, אמי, אחותי, בן ובת, בכל אופן מרגיש את ה' בדרך אחר, צריך להרגיש אחבת ה' בבחי' בן ובת ואשתו ואמו, ואח ואחות, כל דביקות הוא עולם אחר, והצדיק חייב להדבק בחי' בכל המציאות שלו, בכל בחינות רמ"ח ושס"ה.

האדם להשיג אלו המדרגות. אך איזו מדרגה צריך כדי להשיג את השי"ת, אלא בלשון בעל הסולם זה נקרא להשיג המדרגות, כי כל עולם הוא התגלות דביקות אחר בה', ובאופן כללי ישנן חמש מיני דביקות, אבל זה מתפרט והולך לאין סוף פרטים שגילה רשב"י בלשונו והאריז"ל בלשונו, והבעש"ט בלשונו ולקו"מ בלשונו, דכל צדיק דיבר בעוד לשון כדי לקרב האדם לדביקות אמת.

ומשיח אמר לבעש"ט שיתגלה בעת שיפוצו מעיינותיך חוצה, ויוכלו ליחד יהודים כמותך, ואל ישאל האדם א"כ מתי יבא משיח. כי הבעש"ט המשיך תורה בעולם דרך כל תלמידיו, לגלות לכל אחד ואחד שיהיה לו איזה אחיזה ובית יד בעולמות עליונים, ברוחניות, באלקות, בריבוי מדרגות, לא רק בדביקות אחד פשוט, שזה כולל הכל, אלא גם בריבוי הפרטים, שזה נקרא בשם 'שינוי המדרגות', כי יש כלל ויש פרט, אין בכלל אלא מה שבפרט, שויתי ה' לנגדי תמיד, תמיד היינו בכל מיני פרטים שבעולם ושבתורה. צריך להשיג את ה' בכל מיני התקשרויות, זה בעצמו גילוי פנימיות התורה. עד שאפי' אנחה הגשמית מתהפך לאלקות, ה' יעזרנו שנזכה עי"ז לויפוצו מעיינותיך החוצה, בביאת גוא"צ בב"א.

ובזה ניגש לדברי רביה"ק בזאת השיחה על ענין האנחה. כי באמת אנחה הוא מציאות גשמי שבטבע האדם כשיש לו צער הוא עושה אנחה, כשמשתמש עם האנחות לא סתם דרך הטבע, על דברים בטלים, אלא מתאנח על עבודת ה', מתחיל הזיכוך שמשתמש עם ענין גשמי להפכו לרוחני, עד שכשהצדיק מתאנח הוא התגלות אלקות שיש בסוד התאנחות.

כי אין מציאות בנפש הטבעי של האדם שאינו משתלשל מעולמות רוחניים מאד. ואנו יודעים שהאדם צריך להיות דבוק מאד. כמו שאמר בעל הסולם שאי אפשר להגיע לתכלית אם לא יהא מקושר לכל הצדיקים שלפניו עד הנקודה שלו, כי צדיקי כל הדורות, אפי' אם לא תהיה בקי בספריהם, אלא להיות מקושר בכלליות להם, כל צדיק מאיר במקום אחר בגוף, צדיקים יחידי אמת הם בקו אמצעי שזה כולל כל הגוף, אבל כל צדיק תלוי באבר אחר, כשאדם מקושר לכל הצדיקים בשם כל ישאל, מתחיל להאיר לו אור שבכל אבר. הרמ"ק רצה לכתוב איזה ספר איך התרי"ג מצוות מקושרים כל מצוה באבר אחר. אנחנו אין לנו השגה בזה, אבל באופן כללי יודעים שכל אבר מקושר לצדיק. וכל הספרים שמבארים תורה ע"פ פנימיות כל אחד מהם מגלה מדרגה אחרת. ועבודת

